

СОЛДАТУ Й ПРАЦЕЛЮБУ – 90!

Багато турбот нині у колишнього фронтовика Василя Прокоповича Бондарця, бо достиг ячмінь, і ветеран, не чекаючи комбайна, збирає власноруч вирослий урожай. Немало роботи виконує він і на своєму обійсті в рідній Бочаниці.

За буднями підійшло до Василя Прокоповича велике особисте свято — 14

серпня виповнилось йому дев'яносто років.

Багато згадується в такий день старому солдату. Шістдесят років тому, в 1941-му, В. Бондарець був призваний до лав Червоної Армії і з Острозького райвійськкомату відправлений в діючу армію, на фронт.

Воював спочатку рядовим, а згодом командиром кулеметного відділення, відчув на собі і драматизм днів відступу, і радість перемог над ворогом під час визволення країни від окупантів, і гіркоту втрати бойових побратимів... Особливо запам'яталися Василю Прокоповичу жорстокі бої при форсуванні Дунаю, що тривали впродовж трьох днів підряд. Потім бойовий шлях мужнього кулеметника проліг Чехією, Угорщиною, Австрією. Він штурмував Прагу, Будапешт, Відень. В столиці Австрії піднімав келих у вікопомний День Перемоги 9 травня.

Того ж року разом з земляком Михайлом Ковальчу-

ком із Симонова В. Бондарець демобілізувався і повернувся в рідні місця з бойовими нагородами на грудях.

Так закінчилась для Василя Прокоповича Друга світова війна. А в ранньому дитинстві він був свідком подій ще однієї війни — громадянської. Тоді загін кіннотників проходив через Бочаницю, і червоний командир, схожий на Будьонного, гукнув з похідного строю сільським хлопчикам, серед яких був і Василько: «Сідайте, діти, на коней, та й їдемо воювати!» Всі засміялись.

Доля солдата не обминула Василя Бондарця, але він витримав випробування з честю.

І сьогодні, на десятому десятку своїх літ, Василь Прокопович не сидить без діла, а в свята не проти перехилити чарчину, згадати друзів і фронтові пригоди далекої молодості.

Ветерани району щиро вітають ювіляра, зичать міцного здоров'я, радості, молодості душі і серця.